

Nr 63

Av herr Ollén, om formerna för riksdagens högtidliga öppnande.

Att den historiska traditionen bevaras i största möjliga utsträckning, när riksdagens högtidliga öppnande äger rum, förefaller åtminstone mig både önskvärt och berättigat. Att som vid denna ceremoni sker, tider som svunnit knytes samman med tid som är, förefaller både önskvärt och berättigat och stämmer till högtid och eftertanke. Den glans, som Konungen, det kungliga huset och hovet sprider över detta högtidliga tillfälle, utgör som jag ser det en hedersbevisning mot riksdagen och dess ställning i nutidens demokratiska Sverige. Vad man reagerar emot är att riksdagen själv i så föga utsträckning berett sina ledamöter möjlighet att delta i öppnandet på ett i yttre avseende värdigt och representativt sätt. Det skulle mycket förvåna mig, om det i något annat land vid parlamentets högtidliga öppnande förekommer, att dess ledamöter deltagar med galoscher och överrockar på och med hatten i hand. En dylik utstyrsel är ju otänkbar vid riksdagens vanliga arbetsplena, men när Konung, regering och riksdag möts vid detta högtidliga tillfälle, då är den icke bara möjlig utan det enda möjliga på grund av bristande praktiska arrangemang. Kanske det hela kunde förbigås med tystnad under ett tidsskede, då öppnandet förutom av de direkt deltagande bevistades av ett fåtal journalister och något hundratal deltagare från allmänhetens sida. Läget blir ett annat, då genom TV hundratusentals svenskar på det mest ingående sätt och i detalj kan följa öppnandet från början till slut. Det kan inte hjälpas, att inför TV-kamerornas strålkastarbelysning och närgångna granskning de påpälsade ledamöterna inte tar sig särskilt imponerande ut, speciellt om snö eller regn fallit under marschen mellan riksdagshuset och Slottet.

Det kan sägas, att nutida svensk demokrati icke behöver hävda sig genom åtgärder i yttre avseende. Riksdagens suveräna ställning i vårt politiska liv berörs icke av de intryck man kan erhålla av TV-framställningen vid öppningshögtiden. Detta kan vara riktigt, men jag tror icke att man helt skall underskatta den negativa verkan av att riksdagens egna representanter vid denna deras speciella högtid ej kan framträda på samma sätt som vid andra representativa tillfällen. För de fåkunniga — och deras antal är kanske icke så ringa bland TV-tittarna — kan den strålande glansen hos den ena parten av deltagarna och torftigheten hos den andra inge en skev föreställning.

Oavsett alla dylika reflexioner måste det ligga i riksdagens eget intresse, att dess ledamöter på ett även i yttre avseende värdigt och representativt

sätt vid öppnandet kan hedra riksdagen som institution och därmed också det nuvarande demokratiska statsskicket som sådant.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen ger uppdrag åt talmanskonferensen att i samråd med hovförvaltningen vidtaga sådana åtgärder, att det högtidliga öppnandet i Rikssalen på Slottet kan försiggå i för riksdagens ledamöter värdigare och mer representativa former än vad som f. n. är möjligt.

Stockholm den 18 januari 1961

David Ollén